

2 In excessu opponitur Discordia, quâ homo à consensione & pace debitâ cum aliis colendâ, est alienus.

SCHOL. Hoc in loco sumitur pro habitu morali, quo homo inclinatur ad rixas, seditiones, & pugnas. Auffrührer / vnd zäncker / zäncksüchtige sent. Ei igitur subicitur litigiositas, Græcè φιλονεικία, & pugnacitas φιλομαχία. Exemplum est in Caino, Gen. 4. v. 8. Korah & sociis, Num. 16. Sub Adriano Imp. prodierunt seditiosi Judæi, duce Bencochab, qui Messiaë titulū sibi sumebat, exitu tristissimo. Interfecta enim sunt quinque centena millia hominum; vide Melanch. in Chronicis. Theodosius Imp. ingenti prælio vicit seditiosos, Arbogastum, qui in fuga sibi mortem conscivit, ut Saul, & Eugenium, qui captus fuit, & postea secundū leges interfectus. Vera est regula: Seditiones nunquam cedunt feliciter. Ortâ enim seditione, seditiosi deinde inter se dimicant, ut videre est in historia Alexandri Magni, post cuius obitum regnum miserè distractum est in quatuor partes, ubi continua prælia fuerunt. Atheniensium rempublicam intestinae seditiones labefactarunt. Romanorum bella intestina semper erant perniciosissima. Thrasybulus post exactos 30 tyrannos, ut omnem tumultuandi occasionem Atheniensibus præcideret, ἀμνησίαν sancivit, quæ προφυλακτική est seditionis. Adversus Cretenses seditiosos insurgentibus hostes communes, quare depositâ simultate in concordiam redierunt, quam συγκρητισμὸν dixerunt,

3 Concordiæ in defectu opponitur Ignavia, quâ homo à justa offensione est alienus.

SCHOL. Hæc Ignavia nihil est aliud, quàm justæ offensionis metus; ut si quis princeps ad præcavendam & conservandam concordiam hosti permittat bonorum suorum dissipationem. Concordia enim, seu φιλησυχία, non quærit pacem indebitam & illegitimam, sed debitam & legitimam, conjunctam cum populi salute. Sic